

СВЕТУЛКА

Прибралъ той любеничката въ колата и тръгнали. Като вървѣли, срещнали единъ богатъ човѣкъ.

— Ей човѣче, — рекълъ му старецътъ, — добре, че те срещнахме. Имамъ една любеничка. Цѣлъ бостанъ посадихъ, само тя изникна. Трѣбва да е много сладка. Ти си богатъ човѣкъ. Ха дай една шепа жълтици, че да ти я дамъ. Това на харизване прилича, ама нищо. Не ти искамъ много.

— Добре, — засмѣлъ се богатиятъ човѣкъ. — Ама по-добре да се условимъ. Ще я разрѣжемъ. Ако излѣзе сладка, ще ти дамъ не една, а две шепи жълтици. Ако не, ти ще ми дадешъ колата съ воловетъ си. Съгласенъ ли си?

— Съгласенъ.

— Леле старче, недей! — извикала бабата. — Ще ти взематъ воловетъ.

— Ти, бабо, мълчи. Повече зная отъ тебе.

Разрѣзали любеничката. Хапналъ богатиятъ и извикалъ:

— У! Кисела като оцетъ. Дай колата!

Хапналъ и дѣдото.

— А! — казалъ той, — мене ми се вижда сладка! Скарали се.

Отишли при сждията. Дали му рѣзанче отъ любеницата. Хапналъ сждията и се намръщилъ:

— Такава кисела любеница не съмъ ялъ другъ пжтъ.

— Да прощавашъ! — рекълъ старецътъ. — Може да си уменъ човѣкъ, но отъ любеници не разбирашъ.

Но сждията заповѣдалъ да дадатъ колата на другия. На дѣдото останала само половина любеничка. Взелъ я той и си тръгнали съ бабата. Вървѣли, вървѣли, гледатъ, край пжтя седи единъ пжтникъ.

— Кжде си тръгналъ? — попиталъ го старецътъ. — Ако отивашъ при сждията, върни се. Уменъ човѣкъ, ама отъ дини нищо не разбира.

— Не съмъ тръгналъ при сждията, — отговорилъ пжтникътъ. — Азъ съмъ търговецъ. Бѣхъ на печалба. Много пари спечелихъ и сега се връщамъ, но въ тая суша, докато измина полетата, конътъ ми умрѣ отъ